

Slike brez okvira.

F. S. Finžgar.

»Ciril! Hoj, Ciril!« je zaklical na cesto s praga krčme mlad fant. Na čelo mu je visel čop bujnih, zmršenih las, klobuk je imel pomaknjen daleč nazaj, toliko da je še tičal na glavi.

Popotnik na cesti, takisto sedemnajstleten fant, se je ustavil in se mu začuden nasmehnil.

»Ciril, ali že veš? Na nabor greva!«

Fant na cesti je razprl oči, še usta so mu zinila in rahla bledica ga je obšla.

»Ne glej no tako! Noter pojdi! Mi že pijemo!«

Ciril je zavrtel pisker, zavezan v plavo ruto, sem ter tja, postal še za hip brez besede, nato se je sunkoma odtrgal z mesta in krenil v gostilno. Rdečica mu je šinila v lice, ko je prestopil prag. Neokretno je iskal stola, zakaj pregrešna se mu je zdela ta pot v krčmo.

Tovariši pri mizi so začeli peti. Hripavi, deški glasovi so bili žalostni, da bi se človek razjokal.

»Poj, Ciril!« ga je vabil Janče, ki ga je poklical v krčmo.

»Ne znam,« je tiho rekel Ciril.

»Moraš!« mu je velel drug fant, izprijen potegon, in trkal z litrom ob mizo ter klical natakario.

»Če si za vojsko dober, moraš biti dober tudi za petje in pijačo.«

Ciril je plašno gledal za natakario, ko je odnesla liter, in stiskal lonček na kolenih. Nato se je nagnil k Jančetu in mu pošepetal:

»Jaz nimam nič denarja.«

Janče se je zasmeljal in zamahnil z roko.

»Nič se ne boj. Danes plačam jaz,« nato se mu je nagnil prav do ušesa, »veš, sem prodal en mernik prosa.« In se je zasmeljal vnovič, segel po polnem litru ter natakal.

Ciril je bil ves zbežan.

Fantje so prijeli kozarce in trkali. Ciril pa ni.

»Janče je proso ukradel,« je pomislil in ni mogel seči po vinu.

»Tak daj no!« je planil tisti potegon izza mize, zgrabil Cirilov lonček in mu ga potegnil iz naročja.

»Saj si vendar poglodal zadnjo drobtino iz njega, pa ga tiščiš, kot bi bilo kdovekaj v njem.«

Fant je postavil lonec trdo na klop, da je sklano zaječal in so se črepinje sesule v ruto.

Drugi so se zasmelali, Ciril je prebledel.

»Lump!« je stisnil skozi zobe.

»Še enkrat, če upaš,« je stopil fant predenj in prijel steklenico za vrat.

Ciril se je dvigal počasi s stola, izpod zavihanega rokava so mu gledale trde mišice, vse ožgane od prezgodnjega trdega dela na progi. Janče se je potegnil zanj in izvil potegonu liter iz rok.

»Pusti ga! Ciril, le sedi in pij. Lonec plačam jaz.«

Pomolil mu je dve kroni.

Ciril ga je hvaležno pogledal, spravil kroni in trčil z Jančetom. Komaj dvakrat je srknil iz kozarca.

»Izpij, glej ga no!« je silil vanj Janče.